

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Ordre des barreaux francophones et germanophone, Association pour le droit des Étrangers ASBL, Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers ASBL, Ligue des Droits de l’Homme ASBL, Vluchtelingenwerk Vlaanderen ASBL / Conseil des ministres

(Sprawa C-718/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuły 20 i art. 21 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Decyzja o zakończeniu pobytu zainteresowanego ze względów porządku publicznego – Środki zapobiegawcze mające na celu uniknięcie ryzyka ucieczki zainteresowanego w terminie wyznaczonym mu na opuszczenie terytorium przyjmującego państwa członkowskiego – Przepisy krajowe podobne do przepisów mających zastosowanie do obywateli państw trzecich na mocy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE – Maksymalny okres zatrzymania w celu wydalenia – Przepis krajowy identyczny z przepisem mającym zastosowanie do obywateli państw trzecich]

(2021/C 329/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordre des barreaux francophones et germanophone, Association pour le droit des Étrangers ASBL, Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers ASBL, Ligue des Droits de l’Homme ASBL, Vluchtelingenwerk Vlaanderen ASBL

Strona pozwana: Conseil des ministres

Sentencja

Wykładni art. 20 i 21 TFUE oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że:

- nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje wobec obywateli Unii i członków ich rodzin, w okresie wyznaczonym im na opuszczenie terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w następstwie wydania wobec nich decyzji o wydaleniu ze względów porządku publicznego lub w trakcie przedłużenia tego okresu, przepisy mające na celu uniknięcie ryzyka ucieczki tych osób, które to przepisy są podobne do przepisów, które w odniesieniu do obywateli państw trzecich stanowią transpozycję do prawa krajowego art. 7 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, pod warunkiem, że te pierwsze przepisy przestrzegają przewidzianych w art. 27 dyrektywy 2004/38 zasad ogólnych i że nie są mniej korzystne niż drugie; oraz
- stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które stosuje wobec obywateli Unii i członków ich rodzin, którzy po upływie wyznaczonego okresu lub w trakcie przedłużenia tego okresu nie zastosowali się do wydanej wobec nich decyzji o wydaleniu ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, mający na celu zapewnienie wydalenia środków detencyjny w maksymalnym wymiarze ośmiu miesięcy, identycznym z wymiarem mającym w prawie krajowym zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie zastosowali się do decyzji nakazującej powrót wydanej z takich samych względów na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.